

Arrest

nr. 292 801 van 10 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2008 op het Belgische grondgebied verblijven.

1.2. Verzoeker diende vruchteloos verschillende verzoeken om internationale bescherming en aanvragen om machtiging tot verblijf in en liep meerdere correctionele veroordelingen op.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 maart 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 maart 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.(...)

voornaam : G.(...) N.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kenia

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van datum gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 15.07.2015 door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 9 maanden wegens verdovende middelen-bezit zonder vergunning-handel

Betrokkene werd op 12.01.2018 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar wegens slagen en verwondingen-opzettelijke slagen.

Betrokkene werd op 19.06.2019 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maand wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-Cannabis-onwettig bezit.

Betrokkene werd op 04.03.2020 door de Correctionele rechtbank van Limburg veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden wegens verdovende middelen-onwettig bezit, wapens-sport of jachtwapen gedragen zonder wettige vergunning, dader of mededader, inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat hij zich op 20.06.2019 te Hasselt schuldig heeft gemaakt aan het bezit van cannabis voor verkoop.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt kunnen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de

veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 23.02.2023 in het bijzijn van een terugkeerbegeleider, dat hij sinds 2008 in België is, dat hij samen met zijn oom via Libië naar België is gekomen. Dat hij met het vliegtuig reisde zonder paspoort of identiteitskaart, dat hij deze nooit gehad heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij meerdere vriendinnen heeft, Belgische en Afghaanse, en dat één van hen een kind van 10 jaar heeft, met haar zou hij gaan samenwonen, E.(...) W.(...), zij is Keniaanse en woont in Maasmechelen. Zij is niet gekend in Het bevolkingsregister noch in het vreemdelingenregister

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikel 8 EVR aangenomen.

Betrokkene verklaarde hij dat hij geen kinderen in België heeft, dat hij 1 kind, een meisje van nu ongeveer 14 jaar in Kenia heeft. Die woont bij haar moeder in de getto, het is heel moeilijk om contact te maken.

Betrokkene verklaarde dat hij in coma verbleven heeft toen hij 10 jaar was en dat hij daardoor snel dingen vergeet, dat hij tweemaal neergeschoten geweest is in Kenia.

Betrokkene bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Verder verklaarde hij niet kan terugkeren naar Kenia, de politie zal hem neerschieten wantze geloven dat hij gestolen heeft. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 Oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 Oktober 1991, § 111; en RvV, 21 September 2017, nr. 192.378).

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVR aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt in zijn eerste middel het volgende:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

Verzoeker heeft zijn privéleven in België opgebouwd. Verzoeker wenst in te trekken bij zijn partner die in Zonhoven woont met haar minderjarige zoon. Om deze reden wenst verzoeker dan ook niet terug te keren naar Nigeria.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing door het feit dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is volgens de bestreden beslissing een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van maar liefst 10 jaar. Door onmiddellijk een termijn van 10 jaar werd opgelegd geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Verzoeker is van mening dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privéleven. De bestreden beslissing stelt dat hij een dochter van 14 jaar zou hebben die in Kenia bij haar moeder in de getto woont. Verzoeker woont sinds 2008 in België en heeft als minderjarige zijn land verlaten. Hij wenst dan ook te benadrukken dat hij geen kinderen of partner in Nigeria heeft.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade zou toebrengen aan zijn privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van tien jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van tien jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende tien jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije 15 jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relaties die hij in België heeft opgebouwd, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval onvoldoende rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.6. In zijn middelen betoogt verzoeker in wezen dat er een discretionaire bevoegdheid bestaat in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris bij de bepaling van de duur van het inreisverbod en dat hierbij onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privéleven, met name omdat hij wenst in te trekken bij zijn partner en haar minderjarige zoon. In zijn middel benadrukt verzoeker dat hij geen kinderen of partner in Nigeria (*sic*) heeft. Verzoeker vraagt zich tevens af waarom niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur. Hij is tevens van oordeel dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat hem niet toelaat te begrijpen waarom werd gekozen voor een inreisverbod met een duur van 10 jaar.

2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt verwezen naar het 'belang van de immigratiecontrole', maar dat in hoofdorde het gerechtelijk verleden van verzoeker wordt overlopen en wordt gewezen op de ernst van de druggerelateerde feiten waarvoor hij werd veroordeeld, waardoor een inreisverbod met een duur van 10 jaar proportioneel wordt geacht.

"Betrokkene werd op 15.07.2015 door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een difinitieve gevangenisstraf van 9 maanden wegens verdovende middelen-bezit zonder vergunning-handel. Betrokkene werd op 12.01.2018 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een difinitieve gevangenisstraf van 1 jaar wegens slagen en verwondingen-opzettelijke slagen.

Betrokkene werd op 19.06.2019 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maand wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-Cannabis-onwettig bezit.

Betrokkene werd op 04.03.2020 door de Correctionele rechtbank van Limburg veroordeeld tot een difinitieve gevangenisstraf van 10 maanden wegens verdovende middelen-onwettig bezit, wapens-sport of jachtwapen gedragen zonder wettige vergunning, dader of mededader, inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat hij zich op 20.06.2019 te Hasselt schuldig heeft gemaakt aan het bezit van cannabis voor verkoop.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt kunnen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen

overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2.8. Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij de voorbije jaren meermaals werd veroordeeld voor druggerelateerde feiten en dat de bijzondere aard van deze feiten toelaten gewag te maken van *"een ernstige bedreiging voor de openbare orde"* die in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kunnen rechtvaardigen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden door de verwijderingsmaatregel op die gronden gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een duur van 10 jaar.

2.9. In zoverre verzoeker meent dat zijn privé- en gezinsleven een inreisverbod in de weg zouden staan dient te worden gewezen op de vragenlijst die kan worden teruggevonden in het administratief dossier die door verzoeker en zijn terugkeerbegeleider werden ingevuld op 23 februari 2023. Daarin meldt verzoeker dat hij er *"different girlfriends"* op na houdt, Belgische en Afghaanse, maar dat hij wenst samen te wonen met een Keniaanse vrouw die tevens moeder is van een 10-jarige zoon. Verzoeker verklaarde ook dat hij in Kenia een 1-jaar oude dochter achterliet, die met haar moeder in een *ghetto* woont en dat het moeilijk is om met haar in contact te komen. Het privé- en gezinsleven van verzoeker in België lijkt vooral te bestaan in zijn plannen om bij een Keniaanse vrouw in te trekken. De affirmatie van verzoeker in zijn middel dat hij geen kinderen of partner in Nigeria heeft, is bijgevolg weinig relevant omdat hij kennelijk wel een ex-partner en een dochter in Kenia heeft achtergelaten. Uit onderstaande passage uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met *"de specifieke omstandigheden"* van het geval zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet:

"Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 23.02.2023 in het bijzijn van een terugkeerbegeleider, dat hij sinds 2008 in België is, dat hij samen met zijn oom via Libië naar België is gekomen. Dat hij met het vliegtuig reisde zonder paspoort of identiteitskaart, dat hij deze nooit gehad heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij meerdere vriendinnen heeft, Belgische en Afghaanse, en dat één van hen een kind van 10 jaar heeft, met haar zou hij gaan samenwonen, E.(...) W.(...), zij is Keniaanse en woont in Maasmechelen. Zij is niet gekend in Het bevolkingsregister noch in het vreemdelingenregister

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikel 8 EVR aangenomen.

Betrokkene verklaarde hij dat hij geen kinderen in België heeft, dat hij 1 kind, een meisje van nu ongeveer 14 jaar in Kenia heeft. Die woont bij haar moeder in de getto, het is heel moeilijk om contact te maken.

Betrokkene verklaarde dat hij in coma verbleven heeft toen hij 10 jaar was en dat hij daardoor snel dingen vergeet, dat hij tweemaal neergeschoten geweest is in Kenia.

Betrokkene bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Verder verklaarde hij niet kan terugkeren naar Kenia, de politie zal hem neerschieten want ze geloven dat hij gestolen heeft. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 Oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan

worden geschonden volstaat evenmin op zieh (EHRM, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, 30 Oktober 1991, § 111; en RvV, 21 September 2017, nr. 192.378).

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVR aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoeker toont niet aan dat er ‘specifieke omstandigheden’ zijn die ervoor zouden zorgen dat een inreisverbod met een duur van 10 jaar in zijn geval disproportioneel zou zijn.

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Onderhavige zaak betreft een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Verzoeker beweert in zijn tweede middel dat hij een beschermenswaardig privéleven in België heeft en dat de bestreden beslissing dit op onevenredige wijze zou schaden, maar hij verzuimt om dit concreet te staven met een begin van bewijs. Bovendien is een belangrijk hierbij de vraag of het privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van minstens één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn gezins- of privéleven in België zou doorwegen op het risico op nieuwe schendingen van de openbare orde en dat deze situatie het opleggen van een inreisverbod met een duur van 10 jaar in de weg zou staan.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat het bestreden inreisverbod steunt op onjuiste feitelijke of

juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN